

SCURTA MONOGRAFIE A COMUNEI STREJESTI

Comuna Strejești în structura ei actuală este o așezare rurală formată din patru sate:

- a. Strejești - satul de centru;
- b. Strejești de Sus – în partea de Apus a comunei la aproximativ 3 km;
- c. Colibași - în partea de Sud – Est la o distanță de 3 km;
- d. Mamura – în partea de Est a comunei pe valea majoră a Oltului.

În suprafață de aproximativ 47 km², comuna Strejești este așezată în partea de Nord – Vest a județului, la o distanță de 30 km de municipiul Slatina și 16 km de municipiul Drăgășani, județul Olt.

Teritoriul comunei este situat pe cele patru terase pe partea dreaptă a Oltului între comunele: Grădinari la Nord, Pleșoiu la Sud.

Fiind situată la extremitatea sudică a Podișului Getic, relieful comunei are un aspect deluros în jumătatea vestică (terasele III – IV ale Oltului) și de câmpie și luncă în jumătatea estică a comunei (albia majoră – lunca și terasele I – II).

Rețeaua hidrografică a comunei este reprezentată de Râul Olt la Răsărit, care primește apele pâraurilor Mamu, Cernișoru și Dâlga ce curg dinspre Vest – Nord Vest.

În ceea ce privește clima, caracterul ei tranzitic (temperat cu influențe oceanice dinspre Vest, continentale dinspre Est și mediteranean în Vestul țării) a suferit unele modificări datorită lacurilor de acumulare de la

Mamura și Arcești de pe Olt, care au determinat un microclimat cu aspect secetos pe perioade destul de lungi, uneori nespecifice locurilor până nu demult.

Vechea denumire a comunei a fost STRĂJEȘTI , uneori scris cu Z în loc de J – STRĂZEȘTI.

În ceea ce privește componența comunei și aceasta a suferit modificări de-a lungul timpului:

a) satul Mamura a fost o perioadă unit cu satul Satu Nou (comuna Grădinari, fostul Puricei, cu care forma o singură unitate teritorială).

Între anii 1926 – 1929 apare separată de Strejești de Jos, din anul 1930 se reunește cu Strejești de Jos, iar din 1968 împreună cu satul Colibași, Strejești de Jos și Strejești de Sus, să formeze o singură comună.

b) satul Colibași – de fapt la origine a fost un sat situat pe malul stâng al Oltului, la Nord de satul Teslui, de unde, din cauza eroziunilor puternice, locuitorii în totalitate s-au mutat în lunca din dreapta Oltului, la Răsărit de actuala așezare și de aici, din cauza revărsărilor puternice și repetate, oamenii s-au retras mai în Vest pe terasele 2 și 3, loc pe care-l ocupă și astăzi.

În secolul trecut , din informațiile primite, satul Colibași Forma cu satul Doba o singură unitate administrativ-teritorială.

Apoi, de la începutul sec.XX, apare ca unitate separată, până în anul 1948 când se unește cu Strejești de Jos, cu care forma o comună împreună cu satul Mamura până în anul 1950.

În anul 1950 se unifică cele trei sate cu satul Strejești de Sus (forma actuală) până în 1956 când se separă din nou: Strejești de Sus, pe de o parte și Strejești de Jos, Mamura și Colibași pe de altă parte.

În anul 1968 cele patru sate se reunifică, formând actuala unitate administrativ-teritorială.

În ceea ce privește satul Strejești de Jos și satul Strejești de Sus, de-a lungul timpului au fost când unități (comune), când separate, după cum am amintit mai sus.

3. Cu privire la denumirea comunei de STREJEȘTI , cea actuală, a derivat din vechea denumire STRĂJEȘTI , în unele documente și perioade apare STRĂZEȘTI:

- Din izvoarele istorice, rezultă că această denumire datează din sec. XV – XVIII, când aici, pe malul Oltului, graniță între Oltenia și Muntenia, existau două puncte de pază și avertizare, pe timpul invaziei tătare dinspre Răsărit , numite „Straja de Sus” și „Straja de Jos”.

În vechea structură teritorială, satele componente ale comunei actuale, au fost reședințe de comună în diferite perioade.

Nici una din reședințe de comună nu au îndeplinit responsabilități administrative în afara celor de comună.

În ceea ce privește numărul de locuitori, astăzi, aproximativ 4000, din care majoritatea sunt la Strejești de Sus – 63%, Strejești de Jos – 19%, Colibași- 12% și Mamura – 6%.

Majoritatea locuitorilor, peste 80% sunt țărani agricultori, restul de 20% sunt intelectuali (profesori, învățători, educatori, ingineri, doctori,

asistenți, funcționari), muncitori care lucrează la diferite întreprinderi din orașe, mecanici agricoli, zidari .

Cu privire la meseria de fierar, dulgher, dogari, etc. , sunt meserii deficitare, numărul celor care lucrează în acest domeniu fiind extrem de mic (aprox. 4 – 5 meseriași).

Cu privire la țărani, un număr destul de mare sunt legumicultorii, terenurile comunei fiind o importantă sursă de venituri (soluri de luncă).

Se știe, că satele componente ale comunei au fost sate cu oameni liberi(moșneni) în cea mai mare parte. În izvoarele istorice apar în sec.XVI câteva sălașe de țigani, proprietatea familiei Buzești – proprietarii moșiei din Strejești . Cu timpul aceștia au fost asimilați de români, ca urmare, urmașii acestora conviețuiesc alături de români, se consideră români, locuiesc, trăiesc asemănător românilor, respectă tradițiile , obiceiurile, religia românilor.

Mulți sunt ingineri, profesori, alții practică diferite meserii, zidari, lăutari etc.

Transhumanța

Nu avem informații despre transhumanță. Ceva asemănător putem aminti perioada secetei din 1943 – 1944, când în condițiile războiului multe familii din Moldova, au venit în Strejești, unde au fost primite împreună și cu vitele aduse și ajutate de familiile mai înstărite.

Unii dintre ei au rămas în comună, și-au întemeiat familii, neinfluențând semnificativ evoluția social-economică sau culturală locală.

Atestare documentară

Cel mai vechi izvor amintește despre denumirea de Străjești și locuitorii acesteia datează din 1576 februarie 15, dată când „Slava Călugărița și Stana Bengăi vând lui Dumitru Postelnic un sălaj de țigani”, cu care ocazie între martori apare și un „ Andrei din Străjești”.

Însă din informațiile avute(cercetările și săpăturile făcute de Merica Râmniceanu) actuala biserică, ctitorie a Buzeștilor, din 1735 a fost construită pe temelia altei biserici, care avea altarul spre Sud.

Ori, asemenea biserici știm că aparțin creștinismului timpuriu, deci înainte de sec.XIV, secolul formării satelor medievale românești – ceea ce înseamnă că pe aceste locuri există o așezare stabilă, deși aproape toată zona este ocupată de păduri seculare.

Datele au fost culese de la biblioteca Academiei București.

Instituțiile fundamentale ale comunei

a. Primăria actuală din satul de centru, a fost construită în anul 1898, fiind singura din comună, în celelalte sate, cât au fost reședințe de comună, primăriile au funcționat în diferite case.

b. Scolile au funcționat în toate satele, mai ales după 1900 până prin 1905 au funcționat în diferite case după care s-au construit localuri de școală – 1912 Colibași, 1910 Strejești de Jos, și 1911 Strejești de Sus.

c. Bisericile datează din sec.XVIII – două fiind ctitorii ale familiei Buzeștilor (Constantin Buzescu – ultimul de spiță bărbătească al familiei); cea de la Strejești de Jos și cea de la Strejești de Sus. Cele de la Mamura și Colibași, datează din sec.XIX.

d. Căminele Culturale au fost ridicate după 1965 la Strejești de Sus și Colibași.

e. Muzeu sau mai bine zis o Casă Memorială a Buzeștilor, este conacul boieresc de la Strejești de Jos, care a fost restaurat de Direcția Monumentelor București, după revoluție, aproape asemănător cu cel original. Are un aspect de culă oltenească originală. În această clădire funcționează în prezent biblioteca comunală.

Ocupațiile tradiționale au fost și sunt agricultura. S-au practicat și alte meserii dar pe scară mică.

Formații tradiționale – la acest capitol, menționăm tarafurile de lăutari care astăzi nu mai sunt ca formații distincte, o parte din membrii formației cântă și astăzi pe la nunți. De asemenea a existat o formație de călușari care a obținut numeroase premii la nivel județean și național, dar care după revoluție a dispărut complet. Totuși, în fiecare an de „Rusalii” ies voluntar și colindă prin satul Strejești de Sus, prin curțile oamenilor. Cu puțin sprijin bănesc, material, pot fi reactivate.

La câteva sute de ani, amintirea Buzeștilor este vie.

Istoricii și geologii ne mai dezvăluie informații încă inedite, mai sunt aspecte în benefică dispută științifică.

Dar câteva știri noi vor apărea de aici încolo, ele nu vor face decât să amplifice istoria pasionantă și dramatică a unei familii feudale boierești, dintre cele mai puternice, mai râvnitoare și mai pătimașe de averi, dar și mai dornice de fapte neobișnuite, mai însetate de libertate și de glorie, glorie înaltă, cavaleriească , specifică în toată Europa acelei vremi.

Legenda și balada populară le-au hiperbolizat puterea cu metafore împrumutate din basme cu feți frumoși și zmei:

„Pe Buzești și pe Căplești,

Zmeii țării românești,

Purtătorii oștilor

Și fruntea boierilor ”

Destine istorice strâns împletite prin legături politice, militare și de rudenie cu voievodul întregitor Mihai Viteazul.

Strejești. Căluu. Cepturoaia (Iancu Jianu). Stănești. Case mănăstiri și biserici, lespezi de mormânt, minunate vestigii care mai dăinuie amintirea Buzeștilor, cu mândrele chipuri și fapte de vitejie. Pentru că această zonă a constituit modelul domeniului feudal al familiei Buzescu.

Documentele vremii ne vorbesc mai întâi de mare voinici Cârștian, mort în jurul anului 1492, dregător însemnat al Țării Românești. Cârștian a avut trei fii: Vlad, mare ban în vremea lui Neagoe Basarab, Balica spătarul și Dumitru pârcălabul, omorât de Moise Vodă în anul 1529 și înmormântate în ctitoria sa de la Cepturoaia; tot aici va fi înmormântată și Maria, mama fraților Buzești.

Radu Buzea, marte armaș, fiul marelui ban Vlad s-a căsătorit cu Maria, fiica bogătașului Giurea din Stănești și au avut trei copii: Radu, Preda și Stroe, vestiții frați Buzești intrați în legendă.

Radu, cel mai mare dintre frați, mare clucer, s-a căsătorit întâi cu Stanca din Boldești (înmormântată la Căluu) și apoi cu Preda, fiica banului Mihalcea și el unul din sfetnicii apropiați ai lui Mihai Viteazul. Preda Buzescu s-a căsătorit cu Cătălina, iar stolnicul Stroe Buzescu, mare căpitan și minunea cavalerilor noștri din secolul al XVI-lea și-a luat soție pe Sima din familia cărturarilor Rudeni.

Originea Mariei, mama Buzeștilor, de la Stăneștii Vâlcii, explică ctitoria lor de aici, unde va fi și înmormântat Stroe Buzescu pe a cărui lespede de mormânt este sculptat în apriga luptă cu tătarul, o luptă singulară, între doi cavaleri care vor să hotărască o victorie, cu atât mai puține jertfe de sânge uman.

Necropolă a familiei a fost gândită mănăstirea Căluui, începută a se zidi de bunicul Buzeștilor, marele ban Vlad împreună cu frații săi, Dumitru pârcălabul și Balica spătarul și terminată de alți trei frați- Radu, Preda și Stroe Buzescu. E și azi o minunată zidire, operă a unui „*frânc priceput*” cum spunea Paul de Alep, înconjurată de un zid puternic, ca o cetate. Și au pus Buzeștii pe Mina zugravul să înveșnicească pe zidurile dinlăuntrul acestei mănăstiri nu numai chipurile lor de ctitori, împreună cu soțiile, ci și pe al voievodului cărturar Petru Cercel, al viteazului Mihai Vodă al doamnei Stanca, soția lui Mihai Viteazul, vară a fraților Buzești, cu fiul lor Pătrașcu voievod, al Floricăi, fiica lui Mihai Viteazul dintr-o căsătorie anterioară, cu soțul său Preda postelnicul din Greci-Olt, nepot al fraților Buzești.

Vedem și astăzi această impresionantă galerie voievodală și boierească, în majestuoase costume de epocă, cu fizionomii extraordinar realizate care, dincolo de valoarea artistică, a oferit importante informații cu privire la descendența marelui voievod Mihai Viteazul, la temeierile legământului de credință de tip feudal între ctitori și Mihai.

Faptele și înseși viețile Buzeștilor au fost puse în slujba voievodului lor, Mihai Viteazul. Strălucitoarele victorii antiotomane, care au slujit deopotrivă lumea creștină și musulmană, nu pot fi gândite fără Buzești. Și, nu de puține ori, și-au apărat domnitorul riscând propriile vieți. Astfel, la

asediul Vidinului, temerar și vulcanic cum era, Mihai s-a avântat prea mult în rândul dușmanilor. Dar, spune Cronica, „**Preda Buzescu și cu frate-su Stroe stolnicul... grăbiră și tăiară capul turcului. Și multă bărbăție arătară Buzeștii înaintea lui Mihai Vodă, căci se luptară cu vrăjmașii și izbăviră pre domnul lor den pieire**”. Pe lângă bărbăția militară, Buzeștii erau înzestrați și cu un pronunțat simț politic și diplomatic. În grelele misiuni cu imperialii, polonezii, nestatornicii principi Bathory, Buzeștii fac parte din soliile de „**boiari bătrâni sfetnici**” care negociau în numele voievodului Mihai Viteazul.

În scurta, dar energica pregătire pentru unirea cu Transilvania, Buzeștii au fost, de asemenea, bărbați politici adevărați întru totul la măsura faptă. În planul militar al acestei acțiuni, Radu Buzescu a condus, împreună cu Udrea banul, flancul stâng, alcătuit din oștile Jiului și ale Mehedinților. Trecând pe la turnul Roșu, această oaste a locuit în clipa cea mai potrivită armata lui Andrei Bathory și a determinat victoria de la Șelimbăr, din 18 octombrie 1599. Apoi, alături de Mihai, au intrat în Alba Iulia, la 1 noiembrie cu acel impunător alai.

Documentele ni-l prezintă pe Radu Buzescu ca pe unul care a colaborat intens la administrarea și cârmuirea Transilvaniei. Stroe Buzescu ține piept magnașilor unguri din Dietă și apoi este trimis în grabă în Polonia, să trateze alianță de pace și bună vecinătate.

Cînd și-a pregătit Mihai Vodă uluitoarea expediție în Moldova s-a folosit, în primul rând, de Buzești. Din Iași, Mihai îl trimite pe Radu Buzescu la Târgoviște, să-l aducă pe Nicolae Pătrașcu, feciorul său mult prea crud ca să poată conduce singur.

În cumplita și incerta toamnă și iarnă a lui 1600 – 1601 Buzeștii au stat mai departe lângă Mihai. Preda Buzescu îl însoțește pe Mihai vodă până la Praga în amara și greaua misiune de a salva cauza română, iar Stroe și Radu Buzescu și-au asumat marea sarcină de a păstra puterea și conducerea Țării Românești, până la întoarcerea voievodului. Și atunci când află că Mihai vodă a pășit iar, cu oaste pe pământ românesc, Buzeștii răzvrătesc țara împotriva lui Simeon Movilă și a turcilor. Iar când Simeon Movilă fuge și se întoarce cu oaste polonă și tătară, Buzeștii îl întâmpină la Milcov și-l înfrâng, silindu-l să treacă râul prin noroi, numai să scape cu zile.

Marea biruință a lui Mihai a fost repede întunecată de odioasa crimă de la Turda. Radu Buzescu s-a îngrijit să fie adus capul eroului și așezat, cu cinste și evlavie, în mănăstirea Dealul de lângă Târgoviște. Și tot el, împreună cu soția sa Preda, a pus piatră la mormântul fără trup al voievodului lor, întru amintirea căruia au scris un text în limba română, lucru neobișnuit pentru acele vremuri, când, mai ales pisanile, se scriau cu litere salvonești. Știau ei prea bine Buzeștii de nemăsurata dragoste a lui Mihai Viteazul pentru cauza română, cum însuși voievodul mărturisea marelui duce de Toscana: **„Aș fi putut să șed și eu ca orice nevolnic pe tronul Țării Românești dar cauza română nu m-a lăsat”**.

Oricare dintre frații Buzești ar fi putut ajunge domn după moartea tragică a lui Mihai Viteazul. Au preferat însă să-l susțină pe Radu Șerban, dregător în divanul lui Mihai Viteazul și vrednic continuator al politicii marelui său predecesor. L-au slujit și pe Radu Șerban cu bărbăție și credință. În lupta cu tătarii din septembrie 1602, Stroe Buzescu este ucis. Sima stolniceasa îl îngroapă la Stănești iar viața sa, a celui mai viteaz dintre

cei trei viteji Buzești, o rezumă piatra de mormânt scrisă parcă sub dictarea directă a soției sale. În 1608 moare Preda Buzescu și în 1610, cel mai bătrân dintre frați, Radu Bizescu, amândoi fiind înmormântați la Căluu.

Ultimul Buzescu a fost căminarul Constantin Buzescu care a locuit în casa de la Strejeștii de Jos. Tot el a ctitorit, pe la 1733 biserica din Strejeștii de Jos, cu minunate elemente arhitecturale și decorative preluate din stilul brâncovenesc. Însoțit cu Ecaterina Vlădăianu a avut două fiice: Aristia, căsătorită cu Șerban Grădișteanu și Elena, căsătorită cu Mihail Darvari. Familia Darvari continuă familia Buzescu, construind la Strejeștii de Sus o biserică, cu decorații în stucatură și un conac.

Parohia Strejeștii de Sus, din comuna Strejești, județul Olt, comună datând de pe vremea lui Mihai Viteazul, înființată de unul din comandanții săi de oști, Stroe Buzescu, care în urma luptelor cu tătarii care au loc în satul vecin, Stănești, care astăzi face parte din comuna Lungești, județul Vâlcea, localitate unde este și înmormântat. Primește în dar de la Mihai Viteazul pentru luptele sale, moșia din aceste locuri, pe care el lasă oșteni de strajă contra diferiților dușmani, de unde localitatea nou înființată își ia numele de Strejești.

Comuna este așezată pe șoseaua națională Corabia – Râmnicu Vâlcea (drumul lui Traian de altădată).

Este la 4 km de stația Strejești, de căi ferate, care pornește de la Podul Olt către Sibiu și la 25 km nord de Slatina, capitala județului Olt.

Biserica parohială este zidită din cărămidă de către Constantin Buzescu, ultimul vlăstar de parte bărbătească al Buzeștilor, cum se afirmă pe piatra funerară de pe mormântul său. Are 21 m lungime și 10 m lățime,

este în formă de corabie, acest locaş a fost zidit în anul 1818 și s-a târnosit în anul 1820 după cum se poate vedea dintr-o inscripție lăsată de Constantin Buzescu pe un octoih mare. De la început și până azi, biserica a deservit numai satul Strejești de Sus și nu se știe dacă a mai fost altă biserică mai veche.

Biserica a fost acoperită la început cu scândură de stejar, la anul 1870 s-a acoperit cu fier de către fiica lui Constantin Buzescu, Ileana Darvari, în 1909 s-a reînnoit acoperișul de locuitorii satului, iar în anul 1941 a fost înlocuit din nou de către doamna Natalia Darvari, strănepoata lui Constantin Buzescu, legată cu fier a fost în 1899.

Până în 1909, nu se știe dacă pictura în stil bizantin a mai fost renovată, în acel an a fost spălată pictura, reparându-se pe alocuri. Din nou a fost spălată pictura în anul 1945 de Petru Lișteavă și V. Dumitrescu.

Numele primului zugrav al bisericii nu se știe, nici numele meșterului zidar și tâmplar nu se cunosc.

Biserica, în afară de un rând de cărți vechi, nu are alte obiecte de valoare artistică sau istorică.

În interiorul bisericii, în partea de M.zi a pronaosului se află mormântul ctitorului Constantin Buzescu pe care este o lespede de piatră cu o frumoasă inscripție:

„Buzești cei din vechime

Oasele cele trudite

Pentru țară s-au jertfit

S-au sfârșit acum prin mine

Precum D-I a voit.

Aicea se odihnesc

Sub pământ acoperite

De piatra ce le păzesc.

***Căci odrasla bărbătească
Din neamul meu n-a rămas
Ci numai de femeiască
Două fiice iubite las
Rămânând spre pomenire
Niște semne și lucrări
Numai dar din auzite
Și din alte întâmplări.***

***Iată dar iubite frate
Cel ce vei vrea să cetești
Blagoslovind întru toate
Pe românașii Buzești
Constantin Buzescu
sfârșitul neamului său
1831 ianuarie 31. ”***

În curtea bisericii sunt trei morminte, al Elenei Darvari, fiica lui C. Buzescu și a doi fii ai săi Alexandru și Constantin Darvari.

Biserica nu are pisanie.

În fața bisericii și totodată cu ea s-au zidit tot din cărămidă clopotnița, care a avut și ea reparațiile ce au necesitat bisericii.

Clopotnița cu zidul gros de 1 m are o lungime de 8 m , lățime de 7 m , înălțime de 12 m și este acoperită cu tablă. Actuala structură este bună, ziduri sănătoase, acoperiș bun și pictură bună.

Despre aceste clădiri, biserica și clopotnița, profesorul Nicolae Iorga scrie; Biserică cu o clopotniță cum rar se găsesc.

După spusele bătrânilor, Preot al bisericii a fost la început Popa Lisandru, apoi popa Mihai preoțit cu ocazia târnosirii bisericii, după care Pr. Badea, Pr. Constantin Bădescu, Pr. C-tin Mihăileanu, Pr. Dumitru Bădescu , D. Dumitrescu și actualul preot Ion Lăculeanu, care reface gardul în jurul bisericii pe o lungime de 250 m din beton și scândură de stejar, restaurează pictura în anul 1996. În anul 1998 se ridică în curtea bisericii o

cancelarie parohială care adăpostește biblioteca parohială, precum și arhiva cu actele contabile ale parohiei. Alăturat de aceasta se ridică și o magazie pentru depozitarea lemnului și a materialelor utile pentru topirea resturilor de ceară, iar pe parcursul anului 2008 se vor desfășura lucrările de restaurare ale lăcașului de cult, a clopotniței, precum și construirea unei capele mortuare în curtea bisericii.

Cântăreți au fost: Ion Dascălu, Marin Popescu, Radu Stoiculescu, Ion Nițulescu, Ion Cojocaru, Constantin M Popescu, Dumitru E Pană, C. Bădescu, Marin Stoiculescu, Nicolae Ciobanu și actualul cântăreț Șerban Ștefan Liviu.

Înnăuntru Bisericii, în pronaos, în partea de miazănoapte este mormântul ctitorului C. Buzescu, acoperit cu o lespede de piatră pe care este săpată inscripția pe care am arătat-o mai sus, lespede care este foarte bine păstrată, fiind protejată de un acoperiș de scândură. Cele două fiice despre care se vorbește în inscripția de pe piatra funerară a lui C. Buzescu sunt Aristița și Elena, pictate în partea stângă a pronaosului, cea dintâi Aristița a fost căsătorită cu marele vornic Știrbei și a rămas la moșia din Căluș – Romanați, iar Elena căsătorită cu Mihai Darvari a rămas la moșia de la Strejești și este înmormântată în partea de miazăzi a clopotniței.

Pe mormântul ei este o lespede de marmură care are următoarea inscripție:

„În faptul bun este limanul

aici zace

Elena M Darvari

Născută Buzescu

Suflet nobil și caritabil, adevărată providență pe acest pământ, atât pentru copii săi, cât și pentru aceia ce se aflau în suferință .

Memoria sa va rămâne etern gravată în inima tuturor acelor care au cunoscut-o. 1810 - 1880”

Tot alături de mormântul Elenei Darvari se găsesc mormintele a doi fii ai săi Constantin și Alexandru. Pe mormântul lui Constantin M Darvari este o lespede de marmură la fel ca și cea de pe mormântul mamei sale. Se bănuiește că au fost făcute odată, deoarece sunt morți în același an a880-

Pe această lespede scrie:

„Constantin M Darvari

În fapte bune este limanul

Aici zace

Constantin M Darvari Doctor în drept

Grabnic răpit în puterea vârstei din sânul familiei și patriei sale.

Memoria sa va rămâne eternă, un exemplu de probitate și de devotament și de adevărată afecțiune filială și frățească. 1843 – 1880”

La amândouă mormintele sunt cruci de marmură frumos făcute și bine păstrate.

Tot în același loc se află mormântul primului fiu al Elenei Darvari, Alexandru Darvari, mort într-un accident, de la conacul lor spre centru este o coastă, mergând cu trăsura cu cai, caii s-au speriat la coborârea coastei și ca urmare a fost moartea lui Alexandru Darvari.

Mormântul nu mai este acoperit cu lespede de marmură, ci cu bucăți de piatră cioplită, iar în loc de cruce îi este așezat un monument în formă de piramidă pe care este scris:

Alexandru Darvari

Născut 1837 – Mort 1887

Am amintit despre fiica lui C. Buzescu și fii săi Constantin și Alexandru, dar n-am spus nimic despre soțul său Mihail Darvari.

După exemplul luat de la tatăl și socrul lor, Constantin Buzescu, Elena Darvari și soțul său Mihail Darvari, cumpără în București, lângă biserica Icoanei un loc pe care în trecut fusese un cimitir al sus zisei biserici și pe el clădește o biserică la fel cu cea de la Strejești, făcută de tatăl său, în anul 1834 pe care o închină Schitului Românesc Prodromul de la Sfântul Munte Athos.

La moartea sa. Mihalache Darvari este înmormântat în această biserică, iar soția sa rămâne credincioasă locurilor natale și este înmormântată lângă biserica tatălui său, atât ea cât și fii săi.

Spun bătrânii, că în tot timpul vieții sale, cucoana Ileana, cum i se spunea, n-a lipsit de la biserică, fiind foarte evlavioasă, iar pentru săraci și orfani a fost o adevărată mamă.

De altfel, evlavia a moștenit-o de la tatăl său Constantin Buzescu, care într-un minei vechi scrie cu mâna sa : „ **Acest minei din numărul celor 12 luni ce cuprinde întrânsul pe larg slujbele prasniciilor și a sfinților ce s-au așezat de Sf. Părinți a se serba în luna lui septembrie cumpăratu-a de la cel mai mic între robii lui Dumnezeu Constantin Buzescu Bivel Căminar și s-a afierosit la Sf.Biserică de la moșia Domniei sale Strejești spre vejnică pomenire; iar carele din preoții și slujitorii Bisericii sau oricare alți pravoslavnicii creștini va îndrăzni la ascunză sau să înstrăineze vreun mineiu, acela să fie blestemat de toți sfinții care se laudă întrânsele și să**

nu scape în viața sa fără de dreaptă răsplătire a Dumnezeirei cea în trei ipostasuri care se și prăznuiește în mai sus zisa biserică.

Drept aceia să nu fii ponoșluit

Mă rog cu duh umilit

Către tot pravoslavnicul cetitor

Să fie îndrumerii mele lesne iertător

Și să nu mai dojeneascp

Ci cu dragoste să mă pomenească

Căci aceste grele și înfricoșate cuvinte

Îndrăsnindu-mă le zic furiilor de cele sfinte

Având către pravoslovie asândie foarte

Și fiind al fieștecăruia creștin mai mic

Și smerit foarte.

ss. C. Buzescu T.”

(Traducere de General Năsturel)

Ca monumente istorice arhitecturale, menționăm în primul rând cele trei conace boierești : cel de la Strejești de Jos (culă) în prezent restaurat; cel de la Strejești de Sus construit în două etape: parterul datează din evul mediu fiind punct de aprobare și reședință de vânătoare domnească, iar etajul, construit prin secolul XIX în stil brâncovenesc. Prin așezare și stil, este un unicat în zonă, dar din păcate, după desființarea CAP-ului s-a deteriorat, în prezent fiind o ruină.

Majoritatea locuitorilor, în proporție de 80 % fiind țărani agricultori, iar 20% fiind intelectuali, cu toate vitregiile pe care le-au îndurat de-a lungul

timpului nu și-au schimbat niciodată credința, fiind creștini adevărați, mergând la același Sfânt Altar și rugându-se Aceluiași Părinte Ceresc la care s-au închinat moșii și strămoșii lor.